

LENKA HRUBOVÁ

SLIVKY
v čokoláde

Slivky v čokoláde

Lenka Hrubová

Slivky v čokoláde

slovaart

Text © Lenka Hrubová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3493-7

Január

Tak ako býva zvykom každý rok v tomto čase, urobme rekapituláciu a predsavzime si, predsa vezmeme si... Došľaka, aký je budúci čas od slovesa predsavziať si? Klasicky podľa Bridget Jonesovej, inak sa to asi nedá. Ten hlúpy depkový začiatok roka nás k tomu proste vždy prinúti.

Mám 43 rokov, i keď v tomto roku to bude 44, ale až v júni, takže do tých dvoch stoličiek je ešte dosť času... Výška 164 cm, hmotnosť 71 kg (to sa až hanbím napísať, fuj, takto na papieri to vyzerá ešte horšie ako v mojom roldorovom zrkadle), červené jemne kučeravé vlasy po plecيا – k nim ako pravá dáma červené auto (bez príplatku boli iba biele a červené, tak som sa zladila), desiaty rok rozvedená, 17-ročný, po rozvode rozmaznávaný a po oteckovi sebecký adolescent na krku.

Môj ľúbostný život je už 7 rokov na bode mrazu, čo v skutočnosti znamená, že už 7 rokov som ne-

pobozkaná, nepohladkaná, pred žiadnym chlapom okrem gynekológa nevyzlečená, skrátka úplne nepo... Ak teda nerátam minuloročný internetový pokus o hľadanie „seriózneho partnera“, na čo ma nahovorili moje drahé kolegynky. Po všetkých tých rečiach typu *si ešte mladá, nemôžeš byť predsa stále sama, taká super baba a sama, ten pravý na teba niekde čaká, ty si to zaslúžiš, keď si už aj tamtá trúba našla niekoho na internete, bol by v tom čert, aby si si ty nenašla* som sa na to dala. Vravím si, najhoršie mám snáď za sebou, som samostatná, relatívne schopná, mám vlastný byt, som finančne sebestačná, tak naozaj nemám čo stratiť. A príjemná spoločnosť by už konečne padla vhod po siedmich rokoch smútenia a večných nádejí, že sa ten ženatý vôl, ktorého som si zidealizovala ako svoj osud a on ma len tak zo dňa na deň nechal a odfrčal s celou rodinkou do zahraničia, sa ku mne vráti s obrovskou pompou a kyticou slnečníc a budeme žiť v láske a v šťastí až do smrti. Celé tie roky som ako úbožiačka čakala a snívala a pri každej esemeske k narodeninám, meninám či Vianociam sa vzrušene triasla a dúfala, že práve toto je ten okamih, keď sa chlapec konečne rozhodol. Samozrejme, že sa nerozhodol. Zhodou okolností je to môj kolega. Zo zahraničia sa už vrátil, je úspešný a obdivovaný, dokonca ho povýšili a ja som nútená s ním

naďalej spolupracovať. Obaja sa tvárime, že sa nikdy nič nestalo, pozdravíme sa, usmejeme, prehodíme zopár teplých slov, dozviem sa, ako bolo so ženičkou na dovolenke na Sardínii a podobne. A život ide spokojne ďalej. Jeho. Hoci sa tvárim žoviálne a nad vecou, stálo ma to XXXL prerevaných nocí, niekoľko mesiacov užívania antidepresív, operáciu maternice. Všetko vraj súvisí so psychikou. Najradšej by som sa zabila za túto moju hlúpu povahu, všetko si pripúšťam, všetko sa ma dotýka, všetkých chcem zachraňovať a pomáhať im, len na seba kašlem, ba čo viac, týram sa myšlienkami. Tak mi treba, fakt sa do tohto sveta nehodím.

A tak som si jedného dňa povedala: Laurinka zlatá, si vtipná, inteligentná, samostatná a vyrovnaná žena, napriek hormonálnym výkyvom po spomínanej operácii, a aj keď už nie si modelka, ale na tvoj vek to ešte nie je také hrozné, a k tomu všetkému si aj skvelá gazdinka, prečo by si nemohla spoznať lásku cez internet ako Meg Ryan a Tom Hanks?

Pravda je, že moja duša je stále nenormálne romantická, hoci navonok vraj pôsobím dosť drsne a neprístupne. Áno, priznávam, môj humor je trochu tvrdší a zrejme až príliš úprimný, preto asi nemám široký okruh priateľov, rokmi sa moje kruhy dosť zmenili, ako sa vraví, niektorí vstúpili do môjho živo-

ta len na nejaký čas, aby splnili svoje poslanie a aby som sa ja poučila a posilnila. Natrafila som na kadejaké typy, takže som si myslela, že už som pripravená na všetko. No nebola som.

Na podnety mojich zlatých kolegyniek a hlavne mojej mamy, ktorú doteraz neskonale poslúcham, som sa rozhodla vytvoriť účty na niekoľkých zoznamkách. Vybrala som si fotografie, na ktorých vyzerám zhruba ako človek – v tomto zmysle som dosť za komplexovaná a k tomu aj hrozne nefotogenická, takže dostať z tohto materiálu kúsok niečoho milého, úprimného, sympatického, sexi a príťažlivého, je skoro ako rozbitie atómu. S pomocou mojej zlatej, umelecky ladenej kolegynky Didi sa mi však podarilo vytvoriť celkom príjemnú paródiu na môj vraj večne oduťý ksicht.

„Si na nej krásna, určite zbalíš nejakého super chlapa. Lori, veľmi ti to prajeme a budeme sa tešiť, keď to vyjde,“ ujúkali moje fanúšičky Didi a Dori. „Konečne si sa rozhodla spraviť niečo s tým svojím nudným depresívnym životom. Toho kreténskeho Osuda si musíš nadobro vytĺcť z hlavy. Zaslúžiš si niečo lepšie!“

„Hlavne si už potrebuješ dobre *zašuškať*, lebo ti to ide na mozog, nie je normálne trčať po večeroch doma a vyvárať si špecialitky k romantickým bludom

v telke. Treba to už začať žiť," zahlásila moja 58-ročná kolegynka Marína, ktorá sa mi v kuse snaží niekoho zohnať. Neznesie, keď je niekto sám, každému niekoho hľadá, a tak sa na našom pracovisku stala neúspešnou dohadzovačkou. Jej sa to hovorí, keď žije v šťastnom 35-ročnom manželstve, mimochodom, asi jediná žena v mojom minulom, súčasnom a určite i budúcom okolí, ktorej podľa mňa manželstvo vyšlo a všetci jej to v duchu závidíme.

Najprv som začala bez fotky. Do profilu som napísala, že rada cestujem, varím, chodím do kina, divadla, prírody, skrátka, že som úžasná žena do koča i do voza, a čakala som, čo príde. Keďže som hrdá a konzervatívna, žiadny profil som si nepozrela a nikomu som sa nenúkala. Žena predsa musí byť dobýjaná, no nie? Na moje obrovské prekvapenie, reakcie nedali na seba dlho čakať. Neskôr som pochopila, že pre zoznamkových dinosaurov je každé nové mäsko vítané a hneď zaregistrované. Chlapi a chlapci sa začali ozývať už niekoľko minút po prihlásení. *Ahoj, ako sa máš, pošli fotku, čo robíš, aký máš deň...* Nestíhala som odpisovať... Diapazón záujemcov bol prekvapujúco široký – od 20 do 60 rokov, fuuuuh, len si správne vybrať. Prvých som vyhadzovala úchylákov – ani v najhoršom sne som netušila, čo všetko sa dá vylízať, s kým všetkým, kde a ako sa dá sexovať a čo všetko

chlapi na internete hľadajú. Medzi ozajstné unikáty patrilo 26-ročný chlapec, ktorý sa mi ponúkal, že mi umyje okná, uprace, vytepuje zadarmo, len chce byť pri tom nahý. Marína si s hurónskym rehotom pýtala naňho kontakt, že len nech príde poupratovať jej poschodový rodinný dom s pivnicou a že ona si rada vychutná toho jeho zimou scvrknutého pimprlíka.

Väčšina čitateľov žiadala hneď fotku, vraj nemienila strácať čas a, pravdupovediac, ho ani nestrácali, keď som im ju po veľkom prehovárani nakoniec poslala, viac sa neozvali – čo mi nepridávalo na sebavedomí, najmä keď ma ani oni svojím vzhlľadom nezaujali. Ako slušne vychované dievča som však chcela dať šancu každému. Tí úprimnejší mi rovno napísali, že nie som ich typ alebo sa slušne poďakovali a išli loviť inde. A tak sa výber zužoval, čo však neznamenal, že sme sa s babami dobre nebavili. Konečne bolo v robote niečo vzrušujúce a stále bolo čo rozoberať.

Prvý, s kým som sa rozhodla stretnúť, bol 42-ročný starý mládenec, ktorý akosi nemal šťastie na normálne ženy, podnikateľ s vlastným domom, vcelku fešák – super partia. Ale len do chvíle, kým sme sa nestretli. Hneď na prvý šup som zbadala, že nie som jeho typ, ten skysnutý ksicht v ošúchaných gatiach a v trendovom zelenom saku z deväťdesiatych podnikateľských rokov sa fakt nedal prehliadnúť. Ako

vždy, zo slušnosti som mu dala šancu. Za necelých 20 minút pri kávičke, ktorú som si dala len ja, lebo on už mal všetko predtým, som zistila, prečo je tento sebecký nafúkanec, ktorý ponúka v Tesco mrazené kurence, sám. Nielenže chcel iba využiť moje jazykové schopnosti na rozvoj svojho „lukratívneho“ biznisu a rozprával len o sebe, ešte aj moje „latéčko“ zaplatil 10-centovými mincami, ktoré z neho liezli ako z chlpacej deky. Tento úbožiak mal ešte odvahu sa mi po polroku ozvať a poslať mi nejaké texty na preklad – len tak, z kamarátstva. Asi bol presvedčený, že jeho neprekonateľnému šarmu neodolám a bude mi ctou mu zadarmo pomáhať, snád' aspoň k novšiemu modelu saka.

Druhým pánom na holenie bol tiež starý mládenec. Pôsobil ako veselý človek a dobrák, tak som mu na naliehanie môjho podporného tímu dala šancu. I keď lakomý určite nebol, vyzeral však ako zanedbaný alkoholik. Žil zo slávy svojho známeho otca – akademického maliara. Bol bez práce a bez peňazí, a tak rozpredával otcovo dedičstvo. Už na našom rande mal prihnuté a celý čas mi núkal alkohol. Tento muž bol zo mňa úprimne hotový a najradšej by ma ihneď zaľahol svojimi 150 kilami a už nikdy nepustil. Našťastie som sa poistila priateľkou na telefóne, ktorá ma urgentne odvolala „do práce“.

Nech už to dopadlo akokoľvek, môj nudný život sa zmenil. Zrazu som mala s kým komunikovať a občas som vyliezla aj do mesta na nejaké nepodarené rande. Nie som na toto obdobie svojho života príliš pyšná, ale raz možno budem mať vo svetelnom tuneli aj záblesk zážitku, keď som sa ako 43-ročná stará krava bozkávala s 23-ročným študentom. Asi som si potrebovala zdvihnúť sebavedomie a potvrdiť si fakt, že na „oidipáčikov“ nie som. So zoznamkami som na dobro skončila. Aspoň som si to myslela.

Moja drahá dohadzovačka Marína sa však nemienila s mojím single statusom zmieriť, a tak našla medzinárodnú internetovú zoznamku.

„Si jazykovo zdatná, na teba čaká nejaký cudzinec. Slováci sú debili, to sme si už potvrdili. Možno nájdeš nejakého Gréka a konečne budeme môcť chodiť na lacné dovolenky.“

Grécko je môj životný sen. Súkromne či služobne som ho navštívila asi pätnásťkrát a okamžite ma fascinovalo. Ak existuje minulý či budúci život, niektorý z tých mojich je určite spätý s Gréckom. Milujem ich more, slnko, architektúru, jedlo, ľudí, atmosféru... Zvlášť na ostrovoch. Raz sa na jeden z nich plánujem odsťahovať a len tak si užívať všetky radosti, čo ponúka. Ráno vybehnúť s košíkom na trh, nakúpiť zeleninu a morskú háved' a potom sa vyblázniť v kuchyni. Za-

staviť sa v kaviarni a dať si u priateľov studené frapé... Trápne, viem, ale nie úplne nereálne. Občas, keď sa s Marínou pri našich každodenných kávových kancelárskych debatkách zasnívame, brázdime po gréckych realitách a už-už predávame naše bratislavské príbytky a meníme ich za bielo-modré apartmány. Kým však k tomu dôjde, každý rok si tam doprajem aspoň letnú dovolenku, kde si značkujem eventuálne miesta usadenia na staré kolená.

A keďže som už bola rozbehnutá, založila som si konto na medzinárodnej zoznamke. Tentoraz som už nič nenechala na náhodu, rovno som tam tresla fotku, reku, nech máme hneď jasno a nech sa to vyselektuje samo. Nepísala som, či hľadám vzťah, alebo len priateľa na písanie. Ozvali sa kadejakí, poväčšine arabského pôvodu, je jasné, čo hľadali. Namotala som sa na Belgičana žijúceho v Londýne, vdovca s dvomi deťmi, pracujúceho pre UNICEF. Od začiatku pôsobil nenormálne úprimne a otvorene, poslal fotky seba a svojich detí. Chlap fešák, deti krásne. Manželka zomrela pred siedmimi rokmi, on sa nevedel z toho spamätať, až teraz má pocit, že prišiel ten správny čas myslieť aj na seba. Zaujímam sa, čo mám a nemám rada, po čom túžim, o čom snívam, proste idylka. Trošku ma zarazilo, keď mi po dvoch týždňoch napísal, že ma miluje, chce so mnou žiť a je ochot-

ný sa aj s deťmi presťahovať na Slovensko. Postupne z každovečerných konverzácií vyplynulo, že nemá moc peňazí, že pracuje v Sýrii a deti mu v Londýne stráži opatrovatelka. Začal na mňa tlačiť, aby som mu poslala svoju adresu, že mi chce niečo poslať. Kontrolka zasvietila, trošku som si ho na internete prefúkla a zistila som, že ide pravdepodobne o podvodníka, ktorý sa kontaktuje so ženami z európskych krajín a na každú skúša svoj dojemný príbeh o nešťastnom vdovcovi. Bola to rana, lebo jeho maily mi fakt lichotili a cítila som sa chvíľku obdivovaná, hoci pochybnosti som, samozrejme, mala. Ešteže som taká podozrievať a opatrná a vystupovala som celý čas len pod prezývkou. Po mojich zisteniach som sa veľmi naľakala, moja fantázia o zákerných teroristických praktikách začala pracovať naplno. Okamžite som všetky zoznamkové kontá zrušila a vlastnú naivitu a sprostosť riadne zapila aj vyvracala. Ako som sa ja, vždy rozumná a rozvážna, mohla dať takto dobehnúť!

Z mojich nevydarených dobrodružstiev som nebola nešťastná len ja, ale aj môj realizačný tím. Didi a Dori sa už videli na návštevách v Londýne. Haha! Plakali sme nad mojou sprostosťou a pretrvávajúcou slobodou. No nič, vyskúšali sme a končíme. Veni, vidi, vici a sme zasa v p... ako obvykle. Jedinou útechou bolo, že som si za dva mesiace celkom dobre pre-

cvičila angličtinu – trojhodinové konverzácie každý večer zdarma sa len tak hocikomu nepritrafia – a že som sa naučila fúru nových výrazov!

* * *

Takže taký bol môj minuloročný ľúbostný život. Nepriniesol síce nič nové, ale rozhodne nebol oproti tým predošlým taký nudný. Minimálne som si overila, že som stále žena a muži sú len muži. Január v robote je relatívne pokojný, všetci sa postupne vracajú zo sviatkov a z prázdnin, niektorí si ich predlžujú lyžovačkami, PN-kami, OČR-kami a podobne. Ja som však najradšej v práci, tam aspoň človek prehodí pár slov, doma len kniha, sporák, telka... To už poznám dôverne. Niežeby som nemala žiadne záujmy, chodím pravidelne plávať s kamarátkou Zuzkou, ktorá je síce vydatá a má dospievajúceho syna, ale po 20 rokoch manželstva nastala prirodzená únavu materiálu, takže si viac-menej každý žije svojím životom. Spoločne vyrážame na občasné wellness pobyty do Piešťan, na koncerty, do divadla či na premiéry takmer všetkých českých filmov – tie sú totiž naše obľúbené. Inak, nechápem, ako Česi vedia každý rok vyprodukovať toľko dobrých filmov, ktoré majú iskrú a pritom sa týkajú každodenného živo-

ta, s dostatočnou mierou humoru a nadhľadu. Slovenská kinematografia vypoťí horko-ťažko jeden film za rok, ktorý väčšinou zobrazuje pochmúrnosť slovenského vidieka, lazov, kde sa zastavil čas, riešia sa tam psychopatické stavy hlavných hrdinov a celé je to depresívne. Mám pocit, akoby sa tvorcovia zastavili niekde v časoch lyrizovanej prózy Margity Figuli. A potom sa všetci čudujeme, že náš národ je večne pesimistický a znechutený.

„Lauri, s mužom sme rozmýšľali, ak sa teda neurazíš, viem, že máš teraz divné obdobie, že si sklamaná z toho celého internetového zoznamovania a nemáš momentálne chuť na žiadne väzby,“ zahlásila jedného dňa na prechádzke, ktorú pravidelne absolvujeme počas obedňajšej prestávky, moja drahá kolegynka Mimi. Máme suseda, ktorý je síce starší, rozvedený, má dospelé dcéry, je však fajn chlap, akademický sochár, a keďže máš aj ty umelecké sklony, mohla by si si s ním rozumieť. Čo ty na to?“

„Fíha, Mimi, ty si poriadna dohadzovačka, toto by som na teba nikdy nepovedala,“ zarehotala som sa nepríčetne. S Mimi sme síce počas našich prechádzok zvykli preberať kadečo, ale vždy na mňa pôsobila príliš seriózne a neprístupne a už vôbec mi nenapadlo, že by doma so svojím mužom mohla riešiť moje súkromie.

„Vymysleli sme to tak, že by si prišla k nám a išli by sme spolu na večeru a omrkla by si si ho. Za pokus by to stálo. On má nádherný dom, celý si ho sám poprerábal, má tam svoje sochy, je naozaj šikovný a tvorivý, hoci momentálne bez roboty. Potom by si u nás prespala, konečne by sme si dali spolu nejaké víno, mala by si pekný víkendový výlet.“

Marína to vzala ako úžasnú výzvu do svojho stále prázdneho dohadzovačského portfólia a v kuse do mňa hučala, že to mám skúsiť. Veď tu ide o skutočného, nie virtuálneho chlapa a navyše odporúčaného priateľmi, ktorí ho poznajú. Samozrejme, najprv som to musela prekonzultovať s mojou koučkou na telefóne – s mamou, ktorej sa nápad veľmi pozdával, keďže na umelcov sme mali obe odjakživa slabosť. Ja som mala s jedným aj trpkějšíu skúsenosť. Zrejme som ešte nespomenula, že môj exmanžel bol básnik. A to telom i dušou, čím myslím, že žil minimálne 20 metrov nad zemou a realita života bežného smrteľníka sa uňho už pri narodení premenila na trepot motýlích krídel, čo v praxi znamená, že všetky „sračky“ tohto sveta boli na mne. Viac túto kapitolu rozoberať nebudem, lebo sa k nej určite ešte niekoľkokrát vrátim, tak ako sa on s pravidelnosťou monzúnových dažďov neustále cez môjho, nášho syna vracia do môjho života.

A tak bolo rozhodnuté. Naše „náhodné“ stretnutie na vidieku sme naplánovali na piatok, aby som u Mimi mohla pokojne prespať a nemuseli sme sa stresovať ráno do práce. Po práci sme mojím autom odfrčali do Limbachu. Pred domom nás už čakal Jan-ko s dcérami, štvorročnými dvojičkami, a okamžite nás sunul do vedľajšieho domu, kde býval sochár Fero, ktorý sa vraj na poslednú chvíľu rozhodol, že nás pred večerou pozve na kávu. Jeho fotku aj jeho diela som videla na internete. Zdá sa, že toho naozaj dosť dokázal. Jeho sochy boli umiestnené pred kostolmi po celom Slovensku. Na fotke vyzeral oveľa mladšie ako v skutočnosti. Nemôžem povedať, že by ma na prvý šup nejako očaril. Územčistý plešatý chlapík sa pri zoznamovaní na mňa ani nepozrel. Evidentne bol zo stretnutia vystresovaný, ruky a hlas sa mu triasli, čo mi však pomohlo zahnať napätie. Okamžite som pochopila, že nad týmto mužom mám istú prevahu, a tak som si povedala – pokoj, Lori, toto musíš zvládnuť, veď on sa ťa bojí viac ako ty jeho, denno-denne komunikuješ s ľuďmi, on je tu roky sám zavretý, to, skrátka, dáš. Rozhovor sa rozbiehal veľmi opatrne, ešte šťastie, že tu boli tie malé baby, ktoré rozkošne vyplňali trápne medzery. Všimla som si, že Fero po mne tajne pokukuje a že sa mu evidentne páčim.

Večera v reštaurácii už bola uvoľnenejšia, musela som sa v duchu smiať, keď sa Mimi s Jankom a s dvojčkami „nenápadne“ vytržili do detského kútika, aby sa teta Laura s ujom Ferom mohli porozprávať. Fero bol evidentne ťažký introvert, rozhovor s ním bol však fajn, i keď som cítila, že má nejaké psychické problémy, ktoré vôbec, ako sa neskôr ukázalo, neboli zanedbateľné. Stretnutie bolo v konečnom dôsledku príjemné, dostala som oneskorené vianočné pranie v podobe originálneho grafického listu. Povestná iskra, motýle v bruchu ani rozbúchané srdce sa však nekonali. Nič som nesľúbila ani nezamietla a nechala veciam voľný priebeh. Fero ma do konca januára dával po Mimi každý deň pozdravovať, vraj sa mi ozve, keď sa trošku ustáli, a ja som si ďalej žila vo svojom zabehnutom a zacyklenom svete.